

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 176/07-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., A., Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. J. V., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 116/98, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., A., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2007 doručená faxom a 23. apríla 2007 doplnená predložením originálu sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., A. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 116/98.

V označenom konaní išlo o konkurznú vec úpadcu K., a. s., B. (ďalej len „úpadca“), v ktorej má sťažovateľka postavenie konkurzného veriteľa.

V sťažnosti sťažovateľka okrem iného uviedla, že ako konkurzný veriteľ «... si riadne a včas, prihlásil svoje pohľadávky vo výške spolu 1.744.338,- Sk do konkurzu. Táto prihláška bola vedená v konkurznom spise pod číslom 275.

Dňa 25. 06. 2003 poslal súd sťažovateľovi výpis zo zápisnice o prieskumnom pojednávaní, konanom dňa 17. 03. 1999, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ si prihlásil do konkurzu svoju pohľadávku vo výške 1.744.338,- Sk. Súd v tomto výpise sťažovateľovi oznamuje, že pohľadávka bola „uznaná“ vo výške 1.736.298,- Sk a popretá vo výške 8.040,- Sk. Zákon o konkurze a vyrovnaní však nepozná pojem „uznaná“ pohľadávka. V uvedenom zákone je definícia, kedy sa prihlásená pohľadávka pokladá za zistenú, čo je pojem celkom rozdielny.

Konkurz nebol do dnešného dňa právoplatne skončený a preto porušovanie sťažovateľovho základného ústavného práva stále trvá, a to ku dnešnému dňu už 3.183 dní.

Súd prietahmi v konaní oddiaľuje a znemožňuje sťažovateľovi odstránenie stavu jeho právnej neistoty, kvôli ktorej sa naň obrátil. Právna istota sa vytvára až právoplatným a vykonateľným, vecne správnym a zákonným rozhodnutím súdu. Sťažovateľ má právo, aby sa v jeho prípade spravodlivosť nevykonávala s oneskorením, ktoré ohrozuje jeho právo na súdnu ochranu vo svojej podstate, a tým ohrozuje aj účinnosť a dôveryhodnosť justície.

Sťažovateľ svojím správaním v spore nezavdal žiadnu príčinu na spomalenie postupu súdu v namietanom konaní.

Súd sa dopustil sa významných zbytočných prietáhov v konaní a tento jeho postup treba považovať za zjavne neodôvodnený a arbitrárny.

Namietané prietahy sú o to významnejšie, že ide o konkurznú vec, na rozhodovanie

ktorých boli vyčlenení osobitní sudcovia, a to práve z dôvodu požadovanej rýchlosti a efektívnosti konkurzného konania.

Namietanú vec vonkoncom nemožno považovať za zložitú.

Vo veci ide o dlhodobé porušovanie základného ústavného práva sťažovateľa Krajským súdom v Bratislave. Súdne konanie o subjektívnom práve sťažovateľa je mimoriadne a neprimerane dlhé.

Sťažovateľ ako účastník konania musí byť chránený proti nadmernej zdĺhavosti výkonu spravodlivosti, najmä v konkurznom konaní.

Súd a sudca neorganizoval procesný postup vo veci tak, aby sa čo najrýchlejšie odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sťažovateľ naň obrátil so žiadosťou o rozhodnutie.

Súd v priebehu konania vôbec nevyužíval tie procesné ani iné prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie nielen účinnej, ale aj rýchlej ochrany práv účastníkov súdneho konania.

Sťažovateľ si dovoľuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky navrhnúť, aby v súlade s ust. § 53 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v účinnom znení neodmietol prijatie jeho sťažnosti preto, že nepodal sťažnosť na priesťahy v konaní predsedovi Krajského súdu Bratislave. Za dôvod hodný osobitného zreteľa treba podľa názoru sťažovateľa považovať dĺžku namietaného konania, ako aj skutočnosť, že v namietanej veci ide o konkurzné konanie. Podľa názoru sťažovateľa by štátna správa súdov mala priesťahy v konaniach sledovať z vlastnej iniciatívy, čo jej súčasné softwarové vybavenie súdov umožňuje a mimoriadne zľahčuje. Pre účastníkov konania je podávanie sťažností na súdy, ktoré majú poslanie ich práva ochraňovať, ponížujúce. Štátna správa súdov nezabezpečila uplatnenie sťažovateľovho nerešpektovaného ústavného práva.

Pretože namietané dlhodobé porušovanie základného práva sťažovateľa nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením, vzniknutými priesťahmi v konkurznom konaní sa výrazne znižuje možnosť lepšieho speňaženia konkurznej podstaty, výrok ústavného súdu deklarujúci porušenie základného práva nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, s prihliadnutím na ujmu sťažovateľa s tým spojenú, si dovoľujeme navrhnúť, aby ústavný súd z týchto dôvodov priznal sťažovateľovi aj primerané finančné zadostučinenie v rozsahu 750.000,- Sk.»

V závere sťažnosti sťažovateľka navrhla ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že:

„Postupom Krajského súdu v Bratislave, v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 116/98 bolo porušené základné právo sťažovateľa: A., s. r. o., A., (...), na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ustanovené v čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 116/98 konať bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd ukladá Krajskému súdu v Bratislave, aby do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu zaplatil sťažovateľovi: A., s. r. o., A. (...), primerané finančné zadostučinenie za dlhodobé porušovanie jeho základného práva vo výške 750.000,- Sk.

Ústavný súd ukladá Krajskému súdu v Bratislave, aby do 15 dní od doručenia nálezu zaplatil náhradu trov konania sťažovateľa: A., s. r. o., A. (...) na účet jeho právneho zástupcu, JUDr. J. V., B. “

Keďže sťažovateľka v sťažnosti bližšie nekonkretizovala skutočnosti, v dôsledku ktorých malo podľa nej dôjsť v konkurznom konaní k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ju podaním z 3. mája 2007 vyzval na doplnenie sťažnosti.

V doplnení sťažnosti zo 6. júna 2007 doručenom ústavnému súdu faxom toho istého dňa a poštou 11. júna 2007 sťažovateľka okrem iného uviedla:

„Konkurz v namietanom konaní bol vyhlásený dňa 31. 07. 1998 uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5 K/116/98-762. Prieskumné pojednávanie bolo nariadené toho istého dňa až na deň 29. 01. 1999. Toto pojednávanie bolo ešte pred jeho začatím odročené na deň 17. 03. 1999, lebo sa naň nedostavil úpadca. Je vecou súdu, aby sa vysporiadal so správaním úpadcu tak, aby nedochádzalo k prietahom v konaní. Dňa 17. 03. 1999 prieskumné pojednávanie skončilo a začalo speňažovanie podstaty.

Práve pri speňažovaní podstaty, ktoré trvá viac ako osem rokov, dochádza

k významným zbytočným prietahom v namietanom konaní, čím je porušované nielen základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale dochádza aj k stratám na výťažku zo speňaženia a k nedôvodnému zvyšovaniu výdavkov na konkurz, čím sa priamo úmerne znižuje upokojenie veriteľov, a teda aj sťažovateľky, o čom svedčí aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5 K/116/98-1430, podľa ktorého celkove príjmy zo speňažovania a inej činnosti správcu predstavovali sumu 129.273.261,52 Sk a náklady správy a speňažovania a výdavky správcu pri vedení konkurzu predstavovali sumu 82.248.118,99 Sk, pričom odmena správcu činí 12.851.312,87 Sk a po čiastkovom uspokojení nárokov veriteľov s právom oddeleného uspokojenia a predpokladaných výdavkov konkurzu nedôjde k uspokojovaniu ďalších konkurzných veriteľov. Postup súdu a správcu konkurznej podstaty pri speňažovaní považuje sťažovateľka za neefektívny.

Sťažovateľka počas konkurzného konania vyvíjala aktivity smerujúce k zisťovaniu jeho aktuálneho stavu.

Dňa 16. 05. 2001 Krajský súd v Bratislave na žiadosť sťažovateľky oznámil, že vo veci prebieha speňažovanie majetku úpadcu a termín ukončenia konkurzu súdu nie je známy.

Dňa 24. 05. 2003 sťažovateľka opätovne požiadala Krajský súd v Bratislave o podanie informácie, v akom štádiu sa namietané konkurzne konanie nachádza a kedy, prípadne s akým výsledkom sa predpokladá ukončenie konkurzu.

Dňa 02. 06. 2003 Krajský súd v Bratislave vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za výpis zo zápisnice o pojednávaní, ktorý po jeho zaplatení doručil zástupcovi sťažovateľky, ale na žiadosť o podanie horeuvedenej informácie súd nijako nereagoval. (...)

Dňa 19. 04. 2007 zástupca sťažovateľky osobne nahliadol do súdneho spisu na Krajskom súde v Bratislave.

Okrem týchto aktivít sa zástupca sťažovateľky niekoľkokrát informoval o priebehu konkurzného konania aj telefonicky, a to ako na Krajskom súde v Bratislave, tak aj u správcu konkurznej podstaty.

Podľa názoru sťažovateľky by súd mal rešpektovať základné práva účastníkov

konania aj bez toho, aby sa ich výslovne domáhali a na ich porušovanie súd jednotajne upozorňovali.

Prieťahy v konaniach slovenských súdov sú vecou všeobecne známou a preto sťažovateľka od ústavného súdu očakáva jednak ochranu svojich už porušených základných práv, ako aj opatrenia smerujúce k tomu, aby k porušovaniu týchto práv nedochádzalo.“

Podaním z 3. mája 2007 ústavný súd vyzval predsedníčku krajského súdu, aby v lehote 30 dní od doručenia výzvy zaujala stanovisko k sťažnosti s dôrazom na prieťahy v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 116/98.

Predsedníčka krajského súdu vo vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr 3331/2007 z 24. mája 2007 okrem iného uviedla: «... sťažovateľ je účastníkom konkurzu sp. zn. 5 K 116/1998 u úpadcu K., a. s., B., s ustanoveným správcom konkurznej podstaty (ďalej len „SKP“) JUDr. A. F., T. Konanie sa riadi ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v platnom znení (ďalej len „ZKV“).

Sťažovateľ je vedený vo veriteľskom zväzku č. 275 s prihlásenou pohľadávkou 1 744 338,- Sk pre poradie tretej triedy, ktorá bola po márne uplynulej lehote na uplatnenie popretej časti nároku a zmeny triedy, zistená v sume 1 736 298,- Sk v poradí štvrtej triedy. (...)

Predĺženie konkurzu ovplyvnil incidenčný spor uvedený pod bodom 63 chronológie, a to od druhej polovice roku 2003 do mája 2006. V nadväznosti na to, SKP predložil konečnú správu dňa 30. 08. 2006.

Trojmesačný časový odstup úkonu SKP, predstavujúci spracovanie konečnej správy v rozsiahlom konkurze, považujem za primeraný.

Ďalej, dvojmesačný časový odstup medzi uplynutím lehoty popretému veriteľovi pohľadávky proti podstate a vytýčením pojednávania na prejednanie konečnej správy, uvedené v bodoch 74 a 75 chronológie, bol spôsobený organizačno-technickými problémami v súvislosti s dlhodobou práceneschopnosťou súdnej tajomníčky oddelenia 5 K (november 2006 až marec 2007) a veľkým pracovným zaťažením zastupujúcej súdnej tajomníčky podľa Rozvrhu práce.

Plynulá činnosť SKP nevyvolávala potrebu osobitných úkonov dohliadania súdu

formou procesných rozhodnutí, podľa ustanovenia § 12 ZKV. Za dohľad súdu v danom prípade, možno označiť osobné rokovania so SKP, o ktorých boli vyhotovované úradné záznamy, resp. výzvy - uvedené pod bodmi 47, 62 a 69. Keďže nejde o formálne úkony, fotokópie zákonná sudkyňa nepripája.

Zákonná sudkyňa je toho názoru, že v danom konkurze nie sú bezdôvodné prietahy a vec sťažovateľa bola prejednávaná v primeranej lehote. Z konečnej správy SKP vyplýva, že v tomto konaní, okrem čiastkového uspokojenia viacerých veriteľov so zabezpečenými pohľadávkami (oddelení veritelia), ostatní konkurzní veritelia nebudú uspokojovaní.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť splňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Na preskúmané konkurzné konanie sa v celom jeho priebehu vzťahuje zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov platný a účinný do 31. decembra 2005 (ďalej len „ZKV“).

Podľa § 1 ods. 1 ZKV je účelom tohto zákona usporiadanie majetkových pomerov dlžníka (úpadcu), ktorý má viac veriteľov, voči ktorým nie je schopný plniť svoje záväzky po lehote splatnosti v dôsledku insolventnosti, alebo sa nachádza v predĺžení. Stanovením pravidiel usporiadania majetkových pomerov úpadcu vrátane speňaženia jeho majetku (konkurznej podstaty) a rozdelenia výťažku tohto speňaženia medzi konkurzných veriteľov, o ktorom rozhoduje v konečnom dôsledku súd, sa v konkurznom konaní poskytuje súdna ochrana majetkovým právam veriteľov úpadcu, ktorí ich kvalifikovaným spôsobom uplatnili. Sťažovateľovi preto ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov od okamihu, keď sa prihlásením svojej pohľadávky stal účastníkom konkurzného konania.

Podľa § 2 ods. 2 ZKV cieľom konkurzu alebo vyrovnania je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku.

Podľa § 23 ods. 2 ZKV konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné čo do pravosti, výšky alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva v lehote určenej súdom.

Správca konkurznej podstaty je subjektom konkurzného konania, ktorý je pri výkone svojej funkcie povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd (§ 8 ods. 2 ZKV).

Miera a povaha zodpovednosti všeobecného (konkurzného) súdu za postup správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní je daná rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k tomuto subjektu konkurzného konania priznáva (najmä § 12 a § 8 ods. 4 a 5 ZKV).

S ohľadom na uvedené možno v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu hovoriť o prietáhoch v konkurznom konaní vtedy, ak súd vôbec nevyužije vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty tie prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej

a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, prípadne ak k ich použitiu siahne až vtedy, keď je ich účinok na dosiahnutie tohto účelu minimalizovaný alebo vylúčený (m. m. I. ÚS 57/97).

Úlohou ústavného súdu nie je však stanovovať namiesto konkurzného súdu optimálny postup v danej veci, ale posúdiť, či ním prijaté opatrenia a zvolený postup sú vzhľadom na okolnosti daného prípadu akceptovateľné z pohľadu ústavou garantovaného práva na konanie bez zbytočných prieťahov, teda či postup konkurzného súdu nebol v tomto smere zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 99/02).

Ústavný súd posudzoval danú vec aj so zreteľom na účel, podstatu a zmysel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Kľúčovým pojmom a atribútom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka konania, t. j. v „jeho veci“.

Základným cieľom a účelom konkurzu (konkurzného konania) nie je dosiahnutie uspokojenia iba nároku jedného z veriteľov, ale pomerné uspokojenie všetkých veriteľov. Na túto skutočnosť musí prihliadať ústavný súd vtedy, ak rozhoduje o sťažnosti jedného z veriteľov, ktorý namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aj keď je nepochybné, že ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote každému z veriteľov aj v konkurznom konaní, a to od okamihu, keď sa prihlásením svojej pohľadávky stal účastníkom tohto konania. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zastáva názor, že postup konkurzného súdu konkurzného súdu, resp. správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní nemožno posudzovať rovnako rigorózne, ako je to v prípade, keď sa ochrana podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uplatňuje výlučne vo veci účastníka konania, t. j. len v „jeho veci, resp. jeho záležitosti“.

Na základe posúdenia sťažnosti, jej doplnenia, vyjadrenia krajského súdu a k nemu pripojenej chronológie úkonov realizovaných krajským súdom, resp. správcom konkurznej podstaty v konkurznom konaní, dospel ústavný súd k záveru, že namietaný postup krajského

súdu nesignalizuje možnosť zbytočných prietáhov v konaní, dôvodnosť ktorých by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

V súvislosti s vysloveným záverom ústavný súd vychádzal najmä z toho, že nezistil, že by správca konkurznej podstaty alebo krajský súd v konaní postupovali neefektívne alebo že by konanie bolo poznačené nečinnosťou. Poukazovanie na výšku „*celkových príjmov zo speňažovania*“ a na „*výšku odmeny správcu konkurznej podstaty*“ v súvislosti s porušením základných práv sťažovateľky garantovaných v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru považuje ústavný súd za irelevantné. Ústavný súd konštatuje, že iba samotná dĺžka doterajšieho priebehu konkurzného konania, na ktorú sťažovateľka v sťažnosti a jej doplnení poukazuje, nie je dostatočným dôvodom na vyslovenie existencie zbytočných prietáhov v konkurznom konaní. Podľa názoru ústavného súdu nedošlo v doterajšom priebehu konkurzného konania k takým pochybeniam správcu konkurznej podstaty, ktoré by vyvolávali nutnosť prijatia opatrení zo strany krajského súdu. Zároveň ústavný súd na jednej strane uznáva, že sťažovateľka v priebehu konania vyvíjala aktivity smerujúce k zisťovaniu aktuálneho stavu konania, avšak na druhej strane konštatuje, že sťažovateľka, hoci mala výhrady k postupu správcu konkurznej podstaty, nevyužila možnosť iniciovať zbavenia funkcie správcu konkurznej podstaty, resp. zvolania schôdze konkurzných veriteľov za účelom schválenia ustanovenia nového správcu konkurznej podstaty (§ 10 ZKV).

Ústavný súd zároveň akceptuje tú časť vyjadrenia krajského súdu, v ktorej poukázal na to, že predĺženie doterajšieho priebehu konkurzného konania ovplyvnil incidenčný spor vedený správcom konkurznej podstaty od roku 2003 do mája 2006, pretože výsledok tohto incidenčného sporu ovplyvňuje pomer rozdelenia výtťažku z predaja konkurznej podstaty medzi jednotlivých konkurzných veriteľov.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej vzájomnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, rozhodnutím alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými

slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, alebo ak nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. III. ÚS 21/002, I. ÚS 91/03, IV. ÚS 150/03, II. ÚS 28/04).

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietáhov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. m. m. IV. ÚS 147/04)].

V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

Opísaný skutkový stav neindikuje podľa názoru ústavného súdu možnosť prijatia záveru o takom postupe krajského súdu, z ktorého by bolo možné vyvodzovať vecnú súvislosť s označeným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť je dôvodom, ktorý nie je možné odstrániť, ústavný súd už považoval za bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2007